

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ
ΓΕΝΙΚΗ Δ/ΝΣΗ ΔΑΣΩΝ ΚΑΙ ΔΑΣΙΚΟΥ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ**

Δ/ΝΣΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΑΣΩΝ

ΤΜΗΜΑ : ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ (Γ')

Ταχ.Δ/ση : Τέρμα Αλκμάνος
Τ.Κ. : 11528 Αθήνα
Πληροφορίες : Μ. Μελισσάρη
Τηλ. : 2131512191
ΦΑΞ : 2105244135

Προς: Αυτοτελές Τμήμα Κοινοβουλευτικού
Ελέγχου

Θέμα: Η υπ'αριθ. 304/2019 Αναφορά στη
Βουλή των Ελλήνων

Απαντώντας στην ως άνω Αναφορά, που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων ο βουλευτής Πέλλας κ. Γεώργιος Καρασμάνης, και αφορά την αναγνώριση δασικής ιδιοκτησίας στις Νέες Χώρες, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Για την παλιά Ελλάδα (Παλιό Βασίλειο) με το έχον ισχύ νόμου βασιλικό διάταγμα της 17/29 Νοεμβρίου 1836 «περί ιδιωτικών δασών» θεσπίστηκε μαχητό τεκμήριο κυριότητας του Δημοσίου επί όλων των δασών της Ελληνικής Επικράτειας, το οποίο ανατρέπεται με την απόδειξη του ιδιωτικού χαρακτήρα τους κατά τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των άρθρων 1 και 3 του ίδιου Δ/τος (παρουσίαση των τίτλων και εξέτασή τους από Επιτροπή, που συστάθηκε το 1842).

Παρόμοιο τεκμήριο κυριότητας του Δημοσίου θεσπίστηκε και για τα λιβάδια με το β.δ. της 3/15 Δεκεμβρίου 1833 «περί ορισμού φόρου βοσκής..» το οποίο ορίζει ότι «όλα τα λειβάδια δια την επικαρπίαν των οποίων δεν έχει τις να παρουσιάσει έγγραφον (ταπί) εκδοθέν επί Τουρκικής εξουσίας, θεωρούνται ως δημόσια και η νομή αυτών μένει ως και τούδε εις το Δημόσιο».

Από τον συνδυασμό των διατάξεων του βυζαντινορωμαϊκού (εφεξής β.ρ) δικαίου και των διαφόρων νόμων περί δικαιοστασίου που ίσχυσαν γίνεται δεκτό από τη νομολογία ότι δικαίωμα κυριότητας αποκτάται επί οποιουδήποτε δημόσιου κτήματος με έκτακτη χρησικτησία του β.ρ. δικαίου, συμπληρωθείσα μέχρι 11-9-1915. Η έκτακτη χρησικτησία σύμφωνα με το β.ρ. δίκαιο

προϋπέθετε καλόπιστη διανοία κυρίου νομή επί τριάντα έτη, επομένως έπρεπε να αρχίσει να ασκείται το αργότερο από 11-9-1885.

Στις Νέες Χώρες, που απελευθερώθηκαν το 1912-1913, διατηρήθηκε σε ισχύ, με το άρθρο 2 του ν. 147/1914, το άρθρο 3 του περί γαιών οθωμανικού νόμου της 7 Ραμαζάν 1274, σύμφωνα με το οποίο τα δάση, οι βοσκές και τα λειβάδια ανήκουν στην κατηγορία των δημοσίων γαιών και ανήκουν κατά κυριότητα στο Δημόσιο. Η παραχώρησή τους σε ιδιώτες γίνεται με την χορήγηση τίτλου (ταπίου). Εξάλλου στο οθωμανικό δίκαιο δεν αναγνωρίζεται ο θεσμός της χρησικτησίας ως τρόπος κτήσεως κυριότητας. Επομένως δεν υπολογίζεται ο χρόνος που διέδραμε υπό το κράτος της τουρκικής νομοθεσίας για την κτήση κυριότητας με χρησικτησία είτε τακτική είτε έκτακτη, αφού ο θεσμός αυτός άρχισε να ισχύει στις νέες Χώρες από του έτους 1914 και εφεξής, αφότου επεκτάθηκε σε αυτές η ελληνική νομοθεσία. Κατ'ακολουθία τούτου, κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία εις βάρος του Δημοσίου δεν είναι δυνατή όταν το χρησιδεσποζόμενο ακίνητο κείται στις Νέες Χώρες, αφού από την έναρξη ισχύος της ελληνικής νομοθεσίας (1914) και μέχρι της 11-9-1915, δηλαδή του χρόνου από τον οποίο απαγορεύτηκε οποιαδήποτε κτητική ή αποσβεστική παραγραφή των δικαιωμάτων του Δημοσίου επί των ακινήτων αυτού δεν συμπληρώνεται ζοετία, όπως απαιτούσαν οι τότε ισχύουσες διατάξεις του β.ρ. δικαίου.

Με το ανωτέρω σκεπτικό, κατά παγία νομολογία, η αναγνώριση κυριότητας επί ακινήτου της κατηγορίας των δημοσίων γαιών στις Νέες Χώρες έναντι του Δημοσίου προϋποθέτει την ύπαρξη οθωμανικού τίτλου (ταπιού), η εύρεση του οποίου συνεπάγεται έρευνα στα αρχεία. Ωστόσο, ούτε η απόδειξη της χρησικτησίας του β.ρ. δικαίου, που εφαρμόζεται στα ακίνητα που κείνται στην παλιά Ελλάδα, είναι ιδιαίτερα ευχερής, δεδομένου ότι πρέπει να αποδειχθεί αφενός η άσκηση πράξεων νομής σε χρονικό διάστημα πολύ απώτερο (1885-1915) αφετέρου η καλή πίστη με διάνοια κυρίου, το οποίο, ως επί το πλείστον, προϋποθέτει την ύπαρξη νόμιμου τίτλου που να ανάγεται το αργότερο στο έτος 1885.

Η διοίκηση (δασική υπηρεσία) αναγνωρίζει ως ιδιωτικές τις δασικές εκτάσεις για τις οποίες ο ενδιαφερόμενος προσκομίζει τίτλο από αυτούς που αναφέρονται στο άρθρο 10 ν. 3208/03 και αφορά εκτάσεις που είτε παραχωρήθηκαν από το Δημόσιο, είτε αναγνωρίστηκαν με την διοικητική διαδικασία από το Δημόσιο είτε περιήλθαν σε τρίτους με τους τρόπους που εκεί αναφέρονται.

Εκτάσεις καλλιεργούμενες που δασώθηκαν μεταγενέστερα αναγνωρίζονται με μια διαδικασία που καθιερώθηκε νομοθετικά στο ΝΔ 86/69 και στη συνέχεια στο άρθρο 67 του ν. 998/79, στο άρθρο 12 ν. 3208/03 και ήδη, μετά την ισχύ του ν. 4280/14 στο άρθρο 67 ν. 998/79. Για την αναγνώριση απαιτείται να φαίνεται η έκταση αγροτική στις αεροφωτογραφίες του 1945 και

διαδοχή των τίτλων που ανάγεται πριν τις 23-2-1946. Για την αναγνώριση εκδίδεται απόφαση του Γ.Γ. της οικείας Α.Δ.

Τέλος για την αναγνώριση της δασικής ιδιοκτησίας έναντι του Δημοσίου λειτουργούν έξι Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών (Αθηνών, Πειραιώς, Πάτρας, Λάρισας, Θεσ/κης και Ιωαννίνων) και το Αναθεωρητικό Συμβούλιο Ιδιοκτησίας Δασών (ΑΣΙΔ). Η διαδικασία που ακολουθείται περιγράφεται στο άρθρο 8 ν. 998/79 και στο ΠΔ 509/80.

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ Δ/ΝΣΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΟΥΝΤΟΥΦΑΣ